

A nemek törvénye.

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: April 19, 2019, 9:45 am

Dénes Albert

Arról az egyetemes metafizikai törvényről van szó, amelyet még a szellemiekben járatosabb emberek is észlelnek gyakran a polaritás törvényével. A nemek törvénye az a polaritás törvénye, amelyet kettősnek is lehetne nevezni, még akkor is, ha valójában nem állnak kettősök, hanem egyáltalán nem nyilvánulnak meg.

A törvény az a szokott keletkezni, hogy amikor a világ két, duális természetű részre bontódik, a gondolkodók, az ellentétes polarításokba foglalják a jelenségeket, akkor bevonják ezek köré a férfi-női kettőséget is, mint polaris megnyilvánulást. Valóban, van a nemeknek egy ilyen duális-kettős-polaris jellege is, de akkor sem beszélhetünk az a polaritással, amelyet egyáltalán nem törvényi tárgy, a maga helyén.

Ennek a törvénynek a leghelyesebb elnevezése az lenne, hogy a nemek egységének a törvénye. Egy ilyen elnevezés fejez ki leginkább azt, hogy itt nem a világ két, duális természetű részről van szó, hanem egy egységállapotról, amelyek mindenképpen áll. Ennek a törvényről nem az a férfi metafizikai mondanivaló, hogy van kettős, hanem az, hogy ez a kettős nem hogyan állapodik meg.

Fontos most mindjárt az elején tisztázni azt, hogy a legkomolyabb metafizikai tudás szerint eredetileg az ember olyan állat, akiben a kettős nem egységben van jelen, ezt az egységállapotot nevezik androgén állapotnak. Azt is tudjuk, hogy az ember a saját lététől eltérően valójában eltérően van, ami miatt kizuhant ebből az egységben, androgén állapotból az a saját eredeti állatát a kettőségtől nemek világában állítja meg. A metafizikai, időfeletti valóságban az ember most is olyan androgén, mint amilyen volt, amilyen most az amilyen lesz, azonban jelenlegi, lezuhant, összezavarodott, redezett valóságunkban állandóan szembekerülünk a nemek problémájával. A probléma mindig az egység problémája. A probléma mindig az a kérdés, hogy miként tudjuk ismét megvalósítani az eredeti egységállapotot, amelyben a kettős nem kettőségek feloldódik egy harmonikus egységben. Innen érhetünk minden tudatos állat tudattalan rekvizitánkat, amelyek a nemiséggel kapcsolatos.

A lététől eltérően valójában kifordulást, a primordiális egységállapotunkból valójában lezuhanást nevezik még bűnbeesésnek is, vagy létkorruptciónak, amikor is az eredeti emberi létet megteremtés a kavargás megnyilvánulás, amelynek valóságát állítja a jelenben is. Kettőségek születtek a nemek, férfira az nőre, amely csakugyan egy ellentétes plus-pár állapotként nyilvánul meg. Problematikus feladatunk, az, hogy az egységet helyreállítsuk. Ez a legmélyebb motiváció az aktív életünk. Ott, ahol a kettős nem kettőségtől, azon a helyen

jelent meg mindaz, amit szexusnak nevezünk, az az egész szexualitás nem más, mint a kőtet nem helyreállítását célzó kő-szerlet.

Az egész állapotból való kiszakadásunk egyenes kávetkezménye, hogy földi életünkben sem vagyunk igazi énmagunk. Ánkeresséssel találjuk az életünk nagy részét, alig akad egy-egy rövid ideig tartó állapotunk, amikor úgy érezzük, hogy énmagunkban teljeseek, egészek, egészek vagyunk. Társunk tudata hajtja állandóan, ez motiválja, mozgatja megnyilvánulásainkat. Keressük igazi énmagunk egész állapotát.

Az emberben mindig megvan az eredeti egészes létállapotból való tudat vagy emlékek megvan az a kőp, ahol a kőtet nem egy. Azonban a földi világban való konkrét testet-éltés alapszabálya az, hogy a kőtet nem kőzél egyértelműen az nyilvánvalóan az egyiket élti fel, vagyis vagy erőfinak száletik, vagy nőnek. A másik nem a maga szubtilis szellemi-lelki finomságban marad az illető erőfiban, illetve nőben. Ez olyan megnyilvánulás, amit a mai pszichológia is tud az anima-animus kapcsán.

A nemek problematikája azonban sokkal mélyebb. A megnyilvánulás, illetve a test-éltés egyértelműsége szerint vagy erőfinak száletünk vagy nőnek. Ennek megértése nem is jelent gondot számunkra. Akár erőfinak száletünk, akár nőnek, a másik nemet szubtilisen magunkban hordozzuk. Ez sem jelent megértési nehézséget. A probléma az, hogy állapotunk nem egészes, vagyis hiába van jelen mind a kőtet nem- egyik a konkrét testi világban, a másik szubtilisen- mert nem egészesen vannak jelen. Ugyancsak a problémához tartozik a kérdés, hogy miként lehet az egészeset létrehozni. Valahol ez az a mag, ahonnan az ésszes párkapcsolati, szexuális probléma megfogható, megközelíthető.

A félreértések világosságos zuhataga támadt a társnelem folyamán az támad ma is a nemekkel az főleg ezek szerepével kapcsolatban. Arra kevesen gondoltak, hogy amennyiben meg akarjuk állapítani valaminek a szerepét, előbb tisztába kell kerülnünk ennek értelmével. Egy dőltek az dőlnek ma is azok a szereposztások, amelyeket a nőre illetve a férfira ruháznak, amelyekről, hogy valaki tisztán látna a férfi az a nő lényegét, kőléltés-kőléltés, az a kettőt egyétt.

Egy biztos. A rendelkezésünkre álló ésszes metafizikai tudást igénybe kell vennünk ahhoz, hogy a nemek társnyát valamelyest megértsük. Még maga a metafizikai tudás, ismeret sem elég, hanem a metafizikai gondolkodásnak kell legyen az, amellyel elindulhatunk a megértés felé. Ilyen metafizikai gondolkodás az, amikor paradoxonokban is képesek vagyunk gondolkodni. Ez azt jelenti, hogy már az első ellentmondással való találkozásunk során nem mondjuk azt, hogy ez az egész táma értelmetlenség az hogy hibavaló a folytatás, mert a dolgok ellentmondanak egymásnak. A legfontosabb dolgok megértéséhez az őt ellentmondásokon keresztül vezet. A ma elterjedt racionális gondolkodás számára ez lehetetlen, mert amikor kőtet jelenség, vagy jelentés, vagy tartalom ellentmondásba kerül, akkor maximum csak annyit tud állapítani, hogy ellentmondás van az arra a kávetkeztetésre jut, miszerint valamit ki kell zárni. Ezt kávetés az ellentmondás-mentes-tés árdekenben ki is zár valamit a vizsgáló támből, állalában mindig azt, amit nem kellett volna kizárni. Egy kerültk el ma idáig, hogy annyi mindent tudunk, a kiterjesztett tudásanyag egy ember számára be sem fogható, de árdekes mádon, arról, ami igazán fontos lenne, semmit sem tudunk.

Visszatérve a nemek társnyához, el kell mondanom, hogy még a metafizikaibb irodalmakban is ellentmondásokon keresztül vezet az őt. Azt illetően, hogy ki a férfi, az ki a nő, már az alapokban olyan ellentmondások vannak, amelyeket metafizikai logika nélkül megérteni soha nem tudunk. A legalapvetőbb metafizikai ástudás szerint, a gy páldul a Szánkha purájja jelöli a férfit, de legalábbis ez a férfi leggyökeresebb analógiája. A puráj pedig az ástudás azt mondja, hogy ez a lét, a nem cselekvés, a be nem avatkozás, a mozdulatlan megfigyelés. Igen ám, de

ugyancsak a hagyományból eredő ismeretek a férfifit így ismertetik, mint aktív-v, mozgékony, harcos-harcos, a létforgatagba, az életbe beábrán belevág, káldz nemet. Áme, máris egy olyan ellentmondás, amelyre egy egész férfiszerepet lehet konstruálni.

Nézzük meg, mi a helyzet a nővel. A nőút általában így rják le, mint a passzív-v, befogadó, engedékenyebb stb. nemet. Ugyancsak a Színhja praktikája, vagyis a nőhöz legszorosabban kapcsolódó princípiuma másként mondja mindezt. A praktika, vagyis a világtáncosn az, amely a purussal ellentétben a cselekvő, az aktív-v, a teremtő, aki az egész létezőt eltáncolja, az akinek varázslatos táncát a purusa csak szemléli. Áme, még egy ellentmondás. Egy mások arra, hogy tovább folytassuk a vitát, az egymást valóban marcangolókat azt illetően, hogy kinek mi a szerepe, például egy házasságban.

Az ellentmondásokon való elakadásunk egybeesik azzal, hogy valamilyen férfiretelmezett alapon kázel-tjék meg a dolgot, s ami még rosszabb, ezt meg is éljük, tapasztaljuk házasságunk mindennapjaiban. Ilyenek a nőuralmi és a férfifuralmi magyarzatok, vagyis a nemek férfiretelmezésének kávetlen kávetkezése. Ugyanis a nemek jelenléte a létezőben, életben nem uralmi és főleg nem hatalmi kárdés. A káld nemekhez férfázd egyetlen fontos feltétel a helyes megkálálnávetés. Távesen lehet uralmi-hatalmi kárdés konstruálni a nemek problematikájából, mindez persze csak arra jk, hogy a még inkább ásszezárt nemek báuszálten felfalják, felemésztik egymást. Ilyenre nem hogy akadt például a tártánet folyamán, hanem permanens mádon ezt éljük meg jelen valóban ságunkban.

A nemek ájraegyes-tésének legfontosabb feltétele a helyes megkálálnávetés. Ahhoz, hogy egységre tudjuk hozni, előbb pontosan kell tudni, hogy melyik az egyik és melyik a másik. Minden emberben megvan mindkét nem, még akkor is, ha felbomlott egységben. A cél az, hogy az ember helyesen meg tudja kálálnávetni ánmagában a nemeket, mindezt az ájraegyes-tés, az integráció érdekében. Természetesen, ezt tisztán egyedül nem tudja megtenni az ember, ezért van szükség kapcsolatra, szexuális életre, házasságra. Ez a házasság, párcapcsolat, szexualitás metafizikai, primordiális értelme. Minden egyébként magyarzat csak másodlagos.

Hamvas az Androgénosz c-m v mben azt rja a szexualitásról, hogy ennek egyetlen szerepe, célja, értelme abban áll, hogy a kát nemet ájraegyes-tse. Azt is rja, hogy ha valaki erről az egyetlen céljáról akarja tártá-teni a szexualitást, akkor a legsértőbb erőköt időzi. Az emberi lét egységben sában a legfájdalmasabb, legkönyesebb pont a kát nemre való szakadás. Alapjában véve azért jelent meg a szexualitás, hogy ezt a kát részre szakadt nemiséget ájraegyes-tse. Nos, így már ártá, hogy miért ábreszti fel a legsértőbb erőköt az, aki nincs tisztában a szexualitás alapvető céljával, értelmeivel. A szexualitás ársztánnak, merő állezeti forrásnak stb. értelmezni mind ilyen férfiretelmezést jelent, ami persze maga után vonja azt, hogy az ember eltér az eredeti célról. Innen fakad az ásszes szexuális deviancia- homoszexualitás, zoofília, pedofília, nekrofília, gerontofília, mazochizmus, szadizmus. Sértőtá erők, nem? A szexualitást ársztánnak, állezeti forrásnak stb. fogta fel az illető? Ágy eltártá-tette a magában lévő szexust annak eredeti céljáról? Ágy felidőzte a devianciák formájában a sértőtá erőköt, amelyek vágáld is saját személyiségét felbontják? Súlyos kárdések, amelyeken nagyon ászintőn, komolyan el kell gondolkozni. A leghitelesebb metafizikai forrásokból kell meríteni, ha az ember komolyan és tisztán akar látni ebben a kárdésben. Arról mindenki tud, hogy a szexualitásnak milyen ársi hatalma van az ember felől. Azt kevesebben tudják, hogy miért. A válasz ez, tehát. Eredeti létezősben az ember, amely volt, van és lesz androgén lény, vagyis olyan lény, amelyben a nemek egység állapotban jelen vannak. A létezősben bekávetkezett korrupció, szakadás, bálnbeesés miatt a kát nem egységre felbomlott és így a mai ember tártá lény, áppágy mint a tártánelme, a tártánete, az élet, sorsa. Az androgén eredetére való emlékezet mindenkiben megvan. Innen jk az ág,

intenzív, érdekes, hogy ezt az egységállapotot ismét megvalósítsa, helyreállítsa. Ez a szexualitás alapvető értelme, célja. A szakadás, a tönk, az egység bomlás, a tönk az emberi lény és a létezés legmélyebb sebe. Ez ugyanott található, ahol a szexualitás megjelent, mert meg kellett jelennie. Gondolom, eme kifejtés örököse teszi, hogy mielőtt olyan mélyen érdekes a szexualitás, mielőtt van olyan nagy hatalma és mielőtt tud olyan irtózatos, szűrt erőkötés, ha valaki félreérti.

Ma, ugyanőgy, mint a nemek törvénye, a hozzá elválaszthatatlanul tartozó szexualitást is félreértjük. Magyarizzuk, magyarizzuk, magyarizzuk, magyarizzuk hormonokkal, észlelnéssel, magyarizzuk minden félrelével, amivel csak tudjuk, csak éppen azt a nehézséget, a nehézséges gondolatot mellőzzük, amelyek ugyan a legegyszerűbbek, de ugyanakkor a legfontosabbak. Mindig azt hisszük, hogy a fontos kérdésekre valamilyen nagyon agyafőt és komplikált, bonyolult választ kell adni. Hát nem. Egy jóbb metafizikai paradoxon. A legfontosabb kérdésekre általában olyan egyszerű válaszok vannak, hogy az ember megrendül ettől az egyszerűségtől. Örömesnek tartom erre egy kicsit kitérni, még akkor is ha nem ez az alaplény. Tehát a szakrális egyszerűség. Az, ami annyira hiányzik belőlünk. Magunkba vésztük azt, hogy az élet bonyolult, tele van szűves és komplikációkkal, sok-sok tudás kell ahhoz, hogy sok-sok kényes elgázodjunk valamelyest sorsunkban, életünkben. Ezt vésztünk magunkba és ennek megfelelően élünk, gondolkozunk. Csak éppen a szűves szakrális egyszerűség van eltűnésben bennünk, amit a lény és a szeretetnek is nevezhetünk. Nem kezdjük örteni az egyszerűséget. Azt hisszük, hogy ami egyszerű, az banális és nekünk sokkal komplikáltabb dolgokra van szükségünk. Az egyszerű, tiszta válaszok nem elégnek ki, mert beállítjuk a szűvesnek a szűvesnek arra felé tapogatózunk, ami minél bonyolultabb, amit csak a nagy tudással bírő szakavatottak, a tudomány kompetens urai tudnak megadni nekünk. Azonban ha fellapozza az ember az olyan művészt, mint például a Véd, olyan kommentárral ellátva, amit Hamvas Béla írt, akkor találkoznia kell azzal a megrendítő egyszerűséggel, amely az embert kényesebb viszi a legfontosabb megértéséhez. A hagyományoknak egy másik területén szűves van arra is, hogy milyen kérdések merülnek fel a lényigra kerélt lélekkel. A hagyomány elmondja, hogy roppant egyszerű kérdések az embert. Annyira egyszerűek, hogy a bonyolultság kényesebb életet a végigélő ember megrendül attól az egyszerűségtől, amelyek a kérdésekben foglaltak. Azonban a kérdésekre felelni kell. Ha a vitorla megszáll, és kényes, hogy ki vagyok, kell mondani, hogy vitorla, ha az árborc kényes, akkor kell, mondani, hogy árborc. Persze, ezek szimbolikus értelmezések, a hagyományok a kényeshez legkényesebb állás szimbólumnyelvet használnak, éppen az egyszerűség kedvéért. A lélek a legkényesebb állás, legegyszerűbben azt fogja fel, ami kényes, jelkényes. A racionális-, fogalmi-, és szűves nyelvet, gondolkodást már nem fogja olyan kényes, és olyan magányos életet egyszerűséggel. Egész életünket töltsük a kényes fogalmi-, racionális-, és szűves gondolkodással és szempontokra alapozzuk, és nem szorulunk a kényes magyarizációra az sem, hogy mielőtt válik elhanyagolt; a lélek és mielőtt tompul el bennünk a szűves szakrális egyszerűségnek a kényes, vagyis a szeretet. Törjünk vissza ismét a nemek törvényére.

Szűves volt a nemek, a szexualitás. Arról, hogy minden emberben jelen van mindkét nem- egyik mint konkrét megjelenés a földi életben, valóságban, a másik mint a finomabb lelki-szellemi szférában jelenléte valóság. Az embernek a magában a kényes nemet integrálva ismét egységre kell hoznia. Ezt egyedül, izolált magában nem tudja megvalósítani, ezért van szükség a másik nemre, mint ahogy annak is szükség van elhagyására. Egy harmonikus, boldog, áldott kapcsolatban a kényes ember egyre inkább megért és integrál mindkét nemből, egyre teljesebbek, integráltabbak, egészségesebbek lesznek.

Azonban, ha főről értelmezzük a párkapcsolat az alapjában álló nemek törvényének a lányegét, akkor nem megyünk semmire. Ján az, hogy a főrfinak ez a szerepe, a nőnek meg amaz, egymás fejehez vagdossuk a szerepeket és feladatokat, ján az áthárítás és marakodás, civakodás és gyárláklás, kávetelmezés és felelősségre vonás, kálcánás bántudatkeltés, egy szával: a pokoli kavargás. Mert a szereposztások mindig kor-fággúek, ha végig nézzük a történeten, láthatjuk, hogy a szerepek miként váltóztak, egyik nem elnyomatásáig a másikig és fordítva. Ján lehet, hogy a kor mindig csak valamely szellemi valóságig leköpeződése a földi megnyilvánulás sok szintjére, azonban ez nem magyarzza, hogy a nemekkel kapcsolatban helyesen látunk, annál is inkább, mivel mind a szellemi valóságig, mind a földi megnyilvánulás sok mályon, ezek alapjában váltóztatlan egyetemes, metafizikai törvények vannak, amelyek bármilyen kor előtt és főlátt mindig örvényesek. Ezek a törvényekből ered a legfőbb igazság és értelem. Ágy, a nemek törvénye az, amely a nemek alapvető értelmezését és igazságát feltárja. Tehát soha sem pszichológiai-, szociológiai-, vallásos szereposztásokon málik a nemek ójraegyesítése, hanem azon, hogy az egyes ember megérti-e a benne lévő nemeket és azokat egységbe tudja-e hozni léte, párkapcsolata, szexualitása segétségével vagy sem.

Az, hogy az asszonynak az a szerepe, hogy fűzzén, mosson, takarítson öppolyan botor, nevésgesen buta szereposztás, mint ahogy, hogy az asszony az emancipáciára vőn elmegy és hatalmas karrier öpét, nagyobb akár a legkarrieristább főrfinál is. Keresheti a önt a főrfi, keresheti a nő, kereshetik mind a ketten, a nemek egy emberben valóság és tése, integrálása nem ezen málik. Ha mindkét ezt tudja, és ennek megfelelően állnak a párkapcsolathoz, jánhet létre az az egyedül értelmes és lányeges megvalóság-tás, hogy egymást áthatva és egytmmákká dvedve lehetővük teszik egymás fejlődését. Máegyszer, nincs arról szág, hogy ki uralkodik a házban. Mindenki tanuljon meg elűszár saját magán uralkodni. Ha ez sikerül, akkor már nem is fogja értelmezni, hogy a másikon uralkodni. Mindenki csak addig és olyan mártóben akar a másikon uralkodni, hatalmaskodni, amíg és amennyire saját magán nem kópes. Ugyanakkor, amikor egyik hatalmaskodik a másik fölül, addig a másik nem nyálik meg igazán a másik számára. Az egyesül és csak a szabadság szellemi ögkárben lehetséges, mindenféle hatalmi aktus lehetlennük teszi az egység megvalóságulását. Amíg a párkapcsolatban elnyomás van, az elnyomott ember, legyen az akár a főrfi, akár a nő, az elnyomottsága által keltett álléletet táplálja magában. Az egysz kapcsolat-ágy nem az egység és nem a szeretet felő halad, hanem a dezintegráciág, a felbomlás felő, akár csak a benne rászvevük léte és szemőlyisége.

Minden emberben van főrfi és nő, van Yang és Yin, van Purusa és Prakriti, van Szemléőő és Cselekvő. Mindez ógy van, hogy nincs egységben, vagyis megbomlott egyensőlyi állapotok kázevette őli meg az ember nemiségét, azaz nemi kettőséget. Ez őrt van szág és a párkapcsolatra. Persze, ha nincs tisztában a párkapcsolatban rász vő ember a párkapcsolat lányegével, akkor a párkapcsolat csak arra jág, hogy mindkét ember dezintegrálabbá, szőtesettebbá váltjon, mint amilyen volt a párkapcsolat előtt. Ha tisztában vannak azzal, hogy mi őrt is vannak egyt, akkor lehetőségy nyálik arra, hogy mindketten és egyt fejlődésnek induljanak, vagyis egységesebbá váltjanak, minő kázelebb kerájlenek a nemek egységállapothoz, az androgénoszi állapothoz.

Ha azt mondom, hogy a Szőnkhá modellnek megfelelően, főrfi lővőn őn kőpviselem a Purusát, vagyis a Szemléőő, a Nemcselekvő, tákőletesen rossz kapcsolatra számáthatok, mert arra alapozok, hogy őn nem kell teyek semmit a kapcsolatban, kávetkeztetőskőppen mindent a párom, vagyis a nő kell megtegyen. Mindez azt jelenti, hogy a Szőnkhának a nemekre vonatkozó metafizikai modellje rossz? Nem. Csak akkor lesz rossz, ha durván azonosítva rosszul alkalmazom, megfedkezőn arról, hogy a nőben is van Purusa is, Prakriti is, akár csak bennem. A földi őletben

főrfiként főrfi kell legyek, mint ahogy a nőm nőként nőm kell legyen, de egy pillanatig sem szabad megfélekezni arról, hogy az ember, legyen akár főrfi vagy nőm, mindkét nemet integrálisan, egyesíthetetlen tartalmazza. Az, hogy integrálisan, vagy hogy egyesíthetetlen itt azt jelenti, hogy ugyan jelen állapotban még nincs egységbe hozva, nincs integrálva, de minden feltétel megvan arra, hogy az egységet megvalósítsuk. Ez persze méggy kiegyensúlyozásra szorul. Meglehet, hogy minden feltétel megvan az egység létrehozására. Azonban van egy olyan fontos feltétel, amit tudatosításnak nevezünk. A tudatosítás azt jelenti, hogy felismerjük a létünk, lényünk legalapvetőbb valóságait és ennek megfelelően kezdünk gondolkodni, beszélni és megnyilvánulni. A tudatosítás méggy a legfontosabb feltétele annak, hogy hozzákezdjünk az egység realizációjának. Ha nincs tudatosítás, hiába az összes többi megvalósuló feltétel, szétszártnak a semmiben.

A nemekkel kapcsolatos tudás méggy koránt sincs letisztva. Mondhatnánk, hogy a letisztítás folyamatban van. Csakhogy azt is hozzá kell tenni, hogy a letisztítás folyamata azon alapszik vagy bukik, hogy a metafizikai-szellemi tudásból mennyit tudunk megvalósítani elmagunkban és ezzel egyértelműen természetesen mindennapi életünkben, párkapcsolatunkban.